

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa R. Z.
przeciwko Szpitalowi (...) w B.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 7 czerwca 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B. wyrokiem z dnia 8 marca 2017 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 15 000 zł tytułem zadośćuczynienia związanego z naruszeniem praw pacjenta, oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelacje obu stron.

Powód w skardze kasacyjnej powołał obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazał przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączył z potrzebą wyjaśnienia możliwości przyjmowania przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd pierwszej instancji, w sytuacji powołania w apelacji zarzutu sprzeczności tych ustaleń ze

zgromadzonym materiałem dowodowym, jak też czy wówczas sąd drugiej instancji powinien przeprowadzić ponowną całościową ocenę materiału dowodowego w odniesieniu do tych zarzutów, co powinno znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu tego sądu. Wypowiedzi Sądu Najwyższego wymaga, jak powinna być traktowana opinia wydana przez biegłego, który w toku procesu, już po wydaniu opinii zasadniczej i uzupełniającej, zrezygnował z wykonywania tej funkcji z przyczyn osobistych.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje, w ocenie skarżącego, pozbawienie go realnej kontroli instancyjnej, co było przyczyną nieprzypisania pozwanemu odpowiedzialności za negatywne skutki zabiegu przeprowadzonego bez jego świadomej zgody.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, którego wymagania określa art. 398⁴ k.p.c., wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego obowiązek sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej, pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002,

Nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaga to przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne, lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia jest konieczne dla rozpoznania sprawy oraz innych podobnych spraw. Przedstawione przez skarżącego zagadnienia prawne nie spełniają powołanych wymagań, ponieważ nie stanowią istotnego i nierozwiązanego dotychczas zagadnienia prawnego. Zasady rozpoznania sprawy przez sąd drugiej instancji były przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego w aspekcie wykładni i zastosowania art. 378 § 1 k.p.c., które doprowadziły do ukształtowania orzecznictwa i zasady rozpoznania przez ten sąd sprawy na nowo w granicach zaskarżenia (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 5, poz. 66). Nie została wyłączona możliwość przyjęcia przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Wymagania uzasadnienia orzeczenia wydanego przez sąd drugiej instancji zostały określone w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 i art. 3 oraz w art. 387 § 2¹ k.p.c. Nie ma zatem podstaw do uznania, że kwestia ta stanowi zagadnienie wymagające kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. Kwestia rezygnacji przez biegłego z tej funkcji po wydaniu opinii na zlecenie sądu nie stanowi istotnego i nowego zagadnienia prawnego, należy do sfery oceny dowodów.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie oraz wykazać kwalifikowaną postać

naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie* (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, Nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15 nie publ.). Wniosek skarżącego nie wskazuje na występowanie tego rodzaju nieprawidłowości. Uczynił on jego podstawą te same kwestie, które odnosi do występowania istotnego i nowego zagadnienia prawnego, co wzajemnie się wyklucza. Analiza uzasadnienia tej przesłanki w kontekście powołanych zarzutów skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego orzeczenia nie daje podstaw do uznania, że doszło tego rodzaju nieprawidłowości.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., której zastosowanie było podyktowane sytuacją rodzinno- majątkową powoda i znaczenie dla niego wyniku sprawy.